

værd at erindre sig, at det, vi aftaler, er udgiftsrammen. Vi er altså enige om udgifterne.

Det, der så er den anden del af temaet i forhandlingerne, er, hvordan vi finansierer udgifterne, for der er jo skattestop. Kommunerne kan jo ikke hæve personskatterne, de kan ikke hæve ejendomsskatterne, de kan ikke hæve dækningsafgiften for erhvervsjendomme. Nej – og så indregner man deres provenu ud fra de begrænsninger, og så mangler der penge. Det er nemlig rigtigt. Og hvor kommer pengene fra? Statskassen.

Vi bruger ca. 15 mia. kr. til at fylde op i kommuner og amter, så der er balance mellem de afbetalte udgifter og de indtægter, de har ved uændret beskatning, ved uændret brugerbetaling. Når vi har sat forældrebetalingen ned i daginstitutionerne, betaler statskassen gildet.

Det betyder også, at når det gælder sygedagpenge, kontanthjælp, førtidspension, så betaler statskassen hundrede procent de merudgifter, der kommer. Det hele gøres op. Det kan godt være, at den enkelte kommune oplever, at der er en medfinansiering, men det foregår på den måde, at vi gør alle udgifterne op på overførselsområdet, og hvis udgiften er steget, så lægger staten de penge ind over bloktilskuddene – krone for krone.

Det vil sige, at kommunerne under et ikke selv afholder en eneste krone af de stigninger, der er i overførselsudgifterne, ikke en. Omvendt er det, hvis de falder, statskassen, der, om jeg så må sige, får fordelene, for så reduceres tilskuddet tilsvarende. Men det er altså staten, der bærer den fulde udgift.

Når det gælder medicinen i den aftale, vi har med amterne, så har vi en medicingaranti, der hedder 75 pct. Det vil sige, at hvad angår den stigning, som måske ville komme i 2006 i medicinudgifterne, betaler statskassen 75 pct. af stigningen ud over det, vi i forvejen har lagt ind. Det vil sige, at vi har nogle balancerede budgetter.

Så har vi ét problem, når det gælder kommunerne, og det er, at vi fordeler over blokken. Vi gør jo ikke det, at vi går ned i den enkelte kommune og bestemmer den enkelte kommunes udgifter og indtægter, for det ønsker kommunerne ikke. Man vil hellere leve med, at man fordeler over en kam, i øjeblikket over skattegrundlaget. Det bliver nok lavet om i den nye reform, der kommer om udligning, men det er nu over skattegrundlaget.

Holdningen har jo hele tiden været, at det godt kan være, at man på ét område, når det drejer sig om ét tema, måske i den enkelte kommune får lidt for lidt i forhold til det, det koster i kommunen. Men så er der sikkert et andet område, hvor man får lidt for meget i den fordeling. Det har været kommunernes opfattelse hele tiden. Så jeg vil sige, at den måde at fordele på har kommunerne ønsket at fastholde.

Alternativet er jo det, som den socialdemokratiske ordfører, hr. Henrik Sass Larsen, beder om, nemlig at jeg går ind og fortæller, hvor kommunerne skal spare. Der må jeg sige, at jeg synes, det er en spændende opgave. Hvis det er sådan, at et flertal i Folketinget uanset radikale synspunkter i øvrigt – og jeg kan se, at hr. Niels Helveg Petersen sidder og venter for at fortælle historie om Estrup eller noget lignende – virkelig ønsker, at jeg skal have ansvaret for de beløb, den enkelte kommune afsætter på de enkelte konti, hvad enten vi taler om hovedkonti eller underkonti, så vil jeg sige: Det vil jeg godt påtage mig. Jeg synes egentlig, det er fantastisk spændende, det må jeg sige. Det har bare ikke ret meget at gøre med folkestyre. Det vil jeg sige med det samme: Det har det ikke.

Men jeg vil godt sige, at hvis et flertal i Folketinget med socialdemokratisk islæt med den styrke, der lå i ordførerens holdning om, at *nu* måtte jeg gå ind i hver enkelt kommune, hvis et flertal har den generelle holdning, så må man jo tage op til overvejelse, om man skulle lave et sådant forsøg. Som sagt er det ikke noget, jeg er tilhænger af, men jeg kan jo bøjse mig for et flertal. Det må jeg sige med det samme, for det er jo altid klogt – også i denne sag.

Derfor vender jeg bare tilbage til det, der drejer sig om den tekstanmærkning. Jeg synes, det er en farlig tendens, hvis det skulle være sådan i Folketinget, at man siger: Det der med, at man etablerer en aftale, vil vi egentlig gerne være med til at udvande. For når man er med til at udvande det, og det har man været op igennem 1990'erne, er det, vi har sagt: Det kan man ikke. Når vi ønsker at styre med den præcision, at vi i virkeligheden – om jeg så må sige – bruger det optimale i det enkelte år til gavn for borgerne, så er det nødvendigt, at de aftaler altså får en anden fasthed end dem, man har haft tidligere. Det beder jeg om.

Jeg har i virkeligheden også brug for at sige til Kommunernes Landsforening, at det er sådan, at det her skal lande, således at aftalesyste-